

AUTORKA BESTSELLERU SEZNAM HOSTŮ

LUCY FOLEY

THRILLER

Půlnocní
Hostina

PŘELOŽILA JITKA ČUPOVÁ

Půlnoční Hostina

Copyright © 2024 by Lost and Found Books Ltd

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Čupová, 2025

Cover © Grace Han, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6770-0 (pdf)

LUCY FOLEY

*Půlnoční
Hostina*

přeložila Jitka Čupová

VENDETA

*Věnováno Kim za těch deset úžasných let společné práce.
Díky za všechno!*

Les

U lesa stojí auto s motorem puštěným na volnoběh.
V dutém stromě je zanechána zpráva.
Svolávání.

Suchým bukovým listím prochází liška pátrající po zaječí stopě. Náhle se zarazí, s packou ve vzduchu zvedne hlavu a nastraží uši. Vzápětí se obrátí a peláší pryč. Sovy přeruší svůj noční sbor a jako tiché bledé přízraky se vznesou z větví, aby si našly místo v jiné části lesa. Menší tlupa srnčí zvěře se hlučně rozprchne lesním podrostem.

Něco se proplétá mezi stromy a ruší noční klid lesa. Jakési stíny, které však nejsou nehmotné, mají těla. Jejich kroky šustí v kapradí a spadaném listí, ozývá se praskot větvíček na zemi.

Shromažďují se hluboko v lese na mýtině, kterou využívají už léta stejně jako jejich předkové, kam až sahá paměť pověstí. Jsou zvláštní – dlouhé černé róby, zvířecí hlavy. Zrození nejtemnějších koutů lesa zpodobnění na středověkých dřevorytech či vystupující v děsivých lidových pohádkách, které mají vystrašit zlobivé děti. V moderním splašeném světě rychlých komunikací nemají místo, zatímco tady mezi stromy, na plácku skrytém před svitem měsíce a hvězd se zdá, jako by naopak moderní svět byl jakousi pohádkou, neznámou a podivnou.

O kus dál sedí starý muž ve své lesní pracovně. Jde o zrekonstruovanou chatu obklopenou prastarými stromy.

Teď když padla tma, je venku cítit chlad. Studený vzduch se otevřenými dveřmi plíží dovnitř a pohrává si s papíry na stole. Vedle nich leží před starcem jediné ptačí pero chvějící se v jemných poryvech vánku.

Muž si ho ale nevšímá.

Nevšímá si vůbec ničeho, jelikož je mrtvý.

ČERVEN 2025, SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ

BELLA

Dnes večer probíhá slavnostní otevření hotelu Rezidence, který je „novým klenotem dorsetského pobřeží“. Před vchodem vás ohromí nádherný výhled na oceán, smaragdové trávníky táhnoucí se až k okraji útesu, stejně jako „nekonečný bazén“ navržený Owenem Dacrem. Z druhé strany budovy se však rozkládá docela jiný svět – hustý starý les, do něhož mohou hosté vstoupit po několika štěrkových cestičkách, které se klikatí mezi lesními chatkami. Jedna z nich je moje.

Vyjdu před chatku, zavřu dveře a fialovým soumrakem vyкроčím za zvukem hudby a smíchu k uvítacím přípitkům, které se odehrávají na samém okraji lesa. Vcházím do elegantního prostoru jakési rádoby lesní jeskyně. Na větvích visí stovky luceren. Hraje tu harfistka. Na zemi jsou bohémsky rozmístěny starožitné koberce a obrovské polštáře. Na jeden z nich se posadím a popíjím koktejl zvaný „Duch lesa“, což je údajně „rozmarýnový gin s kapkou březového sirupu z místních stromů“.

Ostatní hosté se povalují kolem a klábosí, očividně celí natěšení na víkend strávený na sluníčku u moře, kde se bude jen jíst, pít, plavat a užívat si zábavy. Vypadá to, že se mnozí z nich navzájem znají: co chvíli někdo radostně vykřikne, když někoho cestou kolem koberce potká, a ti, co se rozvalují na zemi, zase volají na své známé, aby se k nim přidali. Vládne tu uvolněná atmosféra okořeněná špetkou společenské soutěživosti.

Ačkoli slunce už zapadá, nikdo nepotřebuje ultrahebké vlněné deky, jelikož je stále dost teplo, abyste na sobě mohli mít jen jednu vrstvu lněného oblečení (len se tu objevuje docela hodně). Vlahý večer je předzvěst blížící se vlny veder.

Uprostřed všeho sedí – jako samotná královna víl Titanie na svém lesním trůnu – majitelka hotelu Rezidence, Francesca Meadowsová. V bledě růžových hedvábných šatech na ramena a s vlasy vlnícími se po zádech ve světle svíček doslova září. *Vývrcholení snu* – tak to nazvala v onom článku. *Jsem doslova nadšená, že se o toto místo mohu se všemi podělit.* Lépe řečeno s každým, kdo si to může dovolit. Ale kdo by ji chytal za slovo, že?

Rozhlédnu se. Pro ty, kteří sem přijeli v páru nebo jako součást skupinky, aby zde unikli ruchu města, to musí být hotová idyla. Možná jsem to jen já, komu to nepřipadá až tak úžasné a příjemné.

Čekám, až se dostaví účinek alkoholu. Dívám se do houstnoucích stínů mezi stromy, pohledem přejíždím vrcholky korun ozářené lucernami a pak mi zrak sklouzne k mému oblečení – ano, také je to len, ale s jasně patrnými záhyby, které dokazují, že šaty jsou čerstvě koupené a před chvílí vytažené z balíčku. Oči se mi však neustále vracejí ke stejnému místu, jímž je obličej Francesky Meadowsové. Vypadá jako definice zenu. Nechutně spokojená sama se sebou.

Náhle se z lesa ozve nějaký šramot a Francesca se za zvukem otočí. Hosté ztichnou a také pohlédnou mezi stromy. Harfistka přeruší hru.

Najednou do té idyly vtrhne skupina příchozích. Žádné lněné oblečení, jen trička, kratasy a turistické boty. Jsou mezi nimi hlavně ženy, po těle tetování, na tvářích piercing, na hlavě šedivé odrosty. Francesca Meadowsová nehne ani brvou a dál se bohorovně usmívá. Ale zaměstnankyně podniku – drobná blondýnka v bílé košili a lodičkách, snad manažerka – jim jde naproti, jako by ji tam vyslal nějaký tichý povel. Diskrétně se jim snaží domluvit, ale vůdkyně ošuntělé smečky si to nenechá líbit.

„Na to vám zvysoka seru,“ odsekne žena. „Každý tudy může volně procházet už celý staletí – lidi tudy chodili dávno předtím, než tu vyrostl tenhle barák. Ne my, ale to *vy* tu nemáte co dělat! Místní tímhle lesem chodili odjakživa... využívali jeho dřevo a byliny, lovili zvěř. Sbíhají se tu dračí žíly. Pokud našim lidem neumožníte vstup na tuhle půdu – na *jejich* půdu –, pak je to zločin! Něco jako vražda!“

Pohlédne manažerka přes rameno a upřes zrak přímo na Francesku Meadowsovou. „Hej, mluvím s váma! Je mi jedno, že jste zjevně podplatila zastupitelstvo, ať už jste jim nabídla cokoli. Pokud jde o nás, tyhle lesy nám patří mnohem víc, než kdy budou patřit vám. Takže nás buď necháte tudy projít, nebo ztropíme scénu. Co z toho si vyberete?“

Manažerka nejistě o krok couvne a letmo pohlédne na majitelku. Francesca Meadowsová sotva znatelně kývne svou velkolepou zlatou hlavou, načež její zaměstnankyně příchozím cosi tiše řekne. Ať už je to cokoli, zdá se, že to funguje, protože po chvilce přemýšlení pokračují v cestě. Kráčeji přímo přes mýtinu a s nelibostí se rozhlížíjí kolem sebe. Ležící hosté se rozpačitě zvedají do sedu a upravují si pomačkané oblečení. Jeden z vetřelců komusi převrhne nohou koktejl a za zvuku tříštícího se skla celá skupinka odchází.

Harfistka opět sáhne do strun, barman bere do ruky šejkr a zábava pokračuje, ale já cítím, že je něco ve vzduchu.

Něco se tím změnilo.

DEN PO SLUNOVRATU

Těsně před svítáním vyplouvá na moře rybářská loď. Její trup se na vlnách stříbřitě leskne v záři halogenových lamp. Cestou do hlubších vod rybáři zeširoka obeplovávají Obrovu ruku, což je pětice štíhlých vápencových skal, které vyčnívají z mělčiny za linií útesů jako čtyři obrovské prsty s tlustším palcem. Je něco málo před pátou ranní, což je téměř nejčasnější doba východu slunce za celý rok – den po letním slunovratu, kdy je nejdelší den a nejkratší noc.

Obloha už bledne z tmavě fialové na šedorůžovou, avšak dnes se na ní zároveň objevuje zvláštní úkaz. Nad západním obzorem se rýsuje pruh jasně červené barvy připomínající druhý východ slunce, jenže na opačné straně.

Později budou rybáři tvrdit, že i na tu dálku na moři skutečně cítili ten žár jako horký dech na zátylku. Jako teplo paprsků druhého slunce.

„Co to tam svítí?“ zeptá se první, který si té záře všiml.

„Co jako?“ odpoví jeho parták.

„Támhle nad útesem.“

Druhý chlápek pohlédne k pevnině. „To není světlo. To je... Co to sakra...? A do prdele!“

„Je to oheň!“

„Jo, něco hoří. Přímo nad pobřežím.“

Při změně větru oba ucítí kouř. Ve vzduchu se objevují částečky popela, tančí kolem nich a usazují se na palubě i na vlnách.

„Ježíši! Hoří nějaký dům.“

„To bude ten hotel, co nedávno otevřeli... Rezidence.“

Vypnou motor, zastaví loď a sledují pobřeží. Celá posádka na to hodnou chvíli jen mlčky zděšeně zírá.

Jeden z mužů vytáhne dalekohled. Další vyloví z kapsy telefon. „Zas taková tragédie to není, ne?“ řekne a pořídí několik snímků. „Vzhledem k tomu, co tam prováděli, bych řekl, že dostali, co jim patří.“

Třetí muž mu sebere mobil z ruky. „To bych netvrdil, kámo. Můžou tam bejt mrtví. Nevinný lidi... zaměstnanci... někdo místní.“

Všichni ztichnou. Tahle možnost je nenapadla. Sledují dým, který se začíná valit vzhůru v obrovských popelavých mracích, a teď už ho i zřetelně cítí – pronikavý pach, který štípe v nose.

Jeden z nich zavolá na policii.

Světlo se opět změní. Kouř se po nebi šíří jako inkoust ve vodě, rychle kalí modrobílou barvu časně ranní oblohy a zakrývá právě vycházející slunce. Zdá se, jako by se vracela temnota noci. Jako by se přes oblohu stahoval rubáš. Jako by to, co se děje tam vzadu na útesech, zarazilo svítání.

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ

EDDIE

Je skoro půlnoc, za chvíli mi skončí směna. Všichni jsou pořád ještě venku, takže v baru je prázdnno. Vyskládávám sklenice do regálů a ve sluchátkách přitom poslouchám Ritu Oru. Chlapi z ragbyového týmu si ze mě za můj hudební vkus dřív utahovali, ale „I'll Be There“ mi vždycky pomáhá zvládnout hory špinavého nádobí a sklenic – skládání a vytahování a oplachování a to všechno pořád dokola, potom co se lidi vytratí z hotelový restaurace jménem Laguna. Když se jídlo podávalo, viděl jsem ho na talířích a vypadalo úžasně. Teď už je z toho jen šlichta pro prasata. Mám hlad, ale ani trochu mě neláká ukrást si sousto.

Je to moje první opravdová směna, hotel je teď plnej hostů. Pořád jsem se nenaučil zacházet s oplachovací sprškou – už dvakrát jsem skončil s mokrýma botama. Všichni zaměstnanci tady v Rezidenci nosí tenisky, protože atmosféra má být „neformální“, ale jsou to sneakersy značky Common Projects, který bych si nikdy nekoupil, protože stojí zhruba trojnásobek mého týdenního platu.

Trhnu sebou, když mi někdo odklopí sluchátko od ucha. Je to ale jenom Ruby z recepcce.

„Všechno v pohodě, Eddie? Jdu si jen pro kolu.“

Vytáhnu pro ni jednu z lednice.

„Potřebuju kofein. Z toho věčného usmívání jsem úplně groggy.“

Ruby sem na jih přijela z Londýna. Většina pozic s přímým kontaktem s klienty je obsazená lidma, který tak jako ona nejsou místní, mají s podobnou prací zkušenosti (Ruby pracovala v hotelu Chiltern Firehouse) a taky ten správný přízvuk.

Do baru vejde chlapík v bledě růžovém obleku a nóbl teniskách. „Máte tu Macallan pětadvacítku?“ Zapátrá pohledem na polici za mnou. „Jenom osmnáctku?“ odfrkne si a otráveně odchází.

Ruby si lokne koly, a když chlápek zmizí z dohledu, řekne: „Nemáš někdy pocit, že existují chlapi, který dokonale vystihuje výraz ‚bohatej bílej blbec‘?“ Znovu si lokne. „Většina z nich se evidentně rozhodla přijet sem na víkend.“ Ruby je jednou z mála zaměstnankyň, která není bílá – její otec pochází z Trinidadu. Když na sobě Ruby zrovna nemá uniformu, nosí koženej trenčkot a brejličky ve stylu Matrixu, a kdyby nebyla tak milá a navíc i trochu podivínská, připadala by mi až moc hezká a cool na to, abych se s ní dal do řeči. Brzy nastoupí na magisterský studium angličtiny na Exeteru. Kromě toho není šance, že by se jí mohl líbit farmářskej synek z Dorsetu, kterej není ani způlky tak chytřej jako ona, takže stejně nemám co ztratit.

Jakmile odejde, zesílím hudbu a v rytmu písni skládám štamprle, sklenice na martini a stopky na šampaňský. Když je dávám do myčky, hraju takovou hru – podle vůně a barvy tekutiny, která zbyla na dně, se snažím uhodnout, co to bylo za koktejl. Možná to zní hloupě, ale já to беру jako trénink.

Myslím, že dobrý barman by to měl umět poznat. Specialitou našeho baru je koktejl jménem „Tranquil“: grepový džus, závor, vodka a kapka CBD oleje – ten se tu dává snad do všeho.

Zdá se, že letní brigáda na tátově farmě vás připraví maximálně tak na mytí nádobí. Každý ale musí nějak začít, ne? A pokud se v příštích dnech „osvědčím“, vedoucí Michelle říká, že můžu v sobotu večer pomáhat při hostině, roznášet nápoje a tak. Chci dělat barmana, utýct z Tome a začít nový život v Londýně. Natržený vaz v koleně byl pro mě svým způsobem vysvobození. Hráť ragby na týhle úrovni už se mi nechťelo – přestala to býť zábava a zůstala jen dřina. Na univerzitu se nechystám a rozhodně nemám chuť převzít rodinnou farmu a žít jako táta. V tom naši počítali s bráchou.

Koutkem oka zachytím ve tmě nějaký pohyb. Potlačím zaklení, když vidím, jak se k baru blíží ženská postava. Kde se tu vzala? Kráci pořád blíží, až vejde do světla.

„Ahoj,“ pozdraví. „Můžu dostat martini?“

Doslova z ní vyzařuje Londýn a peníze. Blond hřiva, červená rtěnka, drahej dřevitej parfém. Starší ročník. Teda děti asi ještě nemá, ale rozhodně je starší než já. Každopádně má hezkej obličej s pěkným přirozeným obočím. Dneska si spousta ženských nad očima vytváří dost děsivý věci. Moje bejvalka si to tak jistě čas taky malovala takovou tou tenoučkou fixou.

Oťru si vlhký ruce o džíny a odkašlu si. Nejsem tu od toho, abych hostům podával drinky. Kdyby mě Michelle přistihla...

Jenže přiznat něco takovýho mi nejde přes pusu. Přece jí neřeknu, že tu jen myju nádobí.

„Ehm... s ginem, nebo s vodkou?“ zeptám se.

„Co byste mi doporučil?“

Ženská jako tahle by snad měla vědět, s čím má ráda martini, ne? Prohlídnu si ji pozorněji a všimnu si, že je nějak nervózní. Pohrává si s hromádkou ubrousků a jeden z nich

trhá na tenký proužky. Odkášlu si. „To záleží na vás.“ Abych zněl víc mazácky, použiju větu, kterou jsem slyšel od hlavního barmana Lewise: „Ale za sebe můžu říct, že gin je win.“ Jako kdybych jich dělal stovky denně. „A máte ho raději špinavé, nebo s twistem?“

Usměje se skoro až vděčně. „V tom případě dám na vás. Dvě gin martini, prosím. A co vlastně znamená to „špinavé“?“

Rozhoří se mi tváře. Doufám, že je tu natolik šero, že to není vidět. „Ehm... to znamená, že se přidá nálev z oliv.“

„V tom případě si dám špinavé martini.“

Že by se mnou flirtovala? Delila vždycky říkala, že jsem v tomhle ohledu úplně natvrdlej. *Kristepane, Eddie, ženská by mohla vyvalit prsa a otírat se ti o rozkrok a ty bys jen řekl: „Jenna je fakt milá holka, že?“*

„Takže dvakrát špinavé martini. Hned to bude,“ prohlásím pokud možno sebejistým tónem. Nechovám se jako idiot? Jako venkovskej balík, co se snaží vypadat jako mistr světa? No, řekl bych, že to na mě docela sedí.

„Víte co?“ Sklouzne z barový stoličky. Je menší, než jsem čekal, ale při mý vejšce mi tak připadá skoro každéj. „Co kdybyste mi to donesl na pokoj? Jsem v chatce číslo...“ vyloví z kabelky klíč, „jedenáct. To je ta nejbliž k lesu.“

„Ehm...“ rychle přemýšlím. Jestli mě Michelle chytí na pokoji hosta, tak mě zabije. Včera mi Ruby řekla, že Michelle má podle ní v očích šílený pohled jako Liz Trussová a že „tuhle ženskou není radno naštvat. Je schopná podříznout tě ve spánku“.

„Byla bych vám moc vděčná,“ dodá blondýna a oblaží mě vřelým úsměvem. Působí dojmem, že by jí to vážně pomohlo.

Koneckonců host má vždycky pravdu. Michelle nám to minulej týden během školení sama zdůrazňovala. A pro hosty v podniku, jako je tenhle, to prý platí dvojnásob.

„Jasně,“ odpovím. „Hned vám to přinesu.“

Deset minut nato zaklepu na dveře jedenáctky. K chatkám je to po šterkovéjch cestíčkách s tácem nápojů docela štreka, zvlášť když se přitom ohlížíte, jestli vás nevidí Michelle. Uvítací přípitky už podle všeho skončily: neslyším hudbu ani hlasy, jen houkání sov a šumění větru v korunách stromů. Jedenáctka stojí od hlavní budovy nejdál ze všech chatek, přimáčkнутá ke stromům. Větve se kolem ní kroutí, jako by se ji snažily zatáhnout hlouběji do lesa. Tady bych nespál, ani kdyby mi za to někdo zaplatil.

Těmhle pokojům se říká chatky, protože boháči rádi předstírají, že bydlí v drsnejch podmínkách, i když ve skutečnosti se tam rozvalují na obřích postelích, pokoje mají venkovní vanu a sprchu s růžicí jako půlka deštníku. Každopádně jsou v rámci hotelu nejlevnější a nemají výhled na moře jako chatky z druhé strany budovy. Teda levný jsou jen ve srovnání s ostatními a předpokládám, že nový pokoje „v korunách stromů“ budou pro boháče, kteří chtějí stejnej zážitek, ale navíc ještě spát pár metrů nad zemí.

„Ahoj,“ řekne blondýna, když mi otevře. „Vy jste ale rychlý!“ Tím jejím chraplavým hlasem to zní tak nějak nemravně, jako když Nigella Lawsonová mluví o klobásách nebo rozpuštěným másle (s mámou jsme hodně sledovali pořady o vaření a Nigella byla moje první velká láska). Blondýna má trochu rozmazanou rtěnku a zula si boty.

Mám potřebu odpovědět něco chytrýho, ale zmůžu se jen na: „V pohodě.“

„Co kdybyste to položil semhle?“ Otevře dveře dokořán a ukáže ke stolku. „Jen pojďte dál.“

Zatímco si zouvám promočené boty (máma mě v tomhle vycepovala), rozhlížím se kolem. V žádným z pokojů jsem doteď nebyl. Nevím, co jsem čekal, ale je to ještě fajnovější, než jsem si představoval. Místnost je malá, ale stojí tu obří

postel s nebesy ověšenými bílým lnem, vedle trůní dvojice křesel čalouněných zeleným sametem a mezi nima zlatý konferenční stůl se skleněnou deskou. Díky tomu, že je chata dřevěná, vypadá tady všude ten přepychový nábytek ještě přepychověji. A přepychově to tu i voní, stejně jako ve zbytku hotelu. Personál všude rozprašuje „vůni podniku“. Ruby tvrdí, že jí z ní bolí hlava.

Položím táč na konferenční stůl. Čekám, že vzhledem k tomu druhému martini se někde objeví manžel, přítel nebo někdo podobný, ale nikdo nikde. Blondýna se posadí do křesla a uchopí jednu ze skleniček. Venku se musel zvednout vítr, protože do okna zaškrábou větve.

„A co to druhé martini?“ zeptám se. „Mám ho tu nechat?“ Trochu váhám s odchodem, protože tohle by mohla být moje první šance – možná jediná šance – na dyško.

„To je pro vás,“ odpoví žena.

„Ehm –“ už tak jsem překročil hranici toho, co mi přísluší, a tohle by bylo, jako bych za ni zašel několik kilometrů. „Já ale –“

„Je skoro půlnoc. V baru už nikdo není. Co kdybyste mi chvíli dělal společnost?“ Poplácá sedadlo vedlejšího křesla.

To poslední slovo řekla takovým zvláštním tónem, jako by se jí změnil hlas. Najednou to znělo tak nějak... osaměle? Ustrašeně? Jako by se bála zůstat tady sama. Posadím se na samý okraj křesla a nejen s ohledem na to se cítím dost nejistě.

Ozve se další zaškrábání větve, tentokrát o střechu, a blondýna sebou vylekaně trhne.

„Tohle byl poslední volný pokoj,“ povídá. „Nenapadlo mě, jaké to bude zůstat tady po setmění úplně sama.“

Za chvíli mi končí směna, takže bych rád vypadl, jenže nevím, jak ji citlivě odmítnout. Většina hostů v podobných hotelech je zvyklá, že je ostatní poslouchají.

Nedbale zvedne sklenici a trochu martini jí vyšpláchne na zem. „Jejda!“ Nervózně se zasměje a pak se napije. „Měl jste pravdu.“

Nechápavě se na ni podívám. Vůbec nevím, co tím myslí. „Prosím?“

„Gin je win. Ten drink. Ochutnejte sám.“

Trošku upiju, protože mě opět nenapadá, jak říct ne. Další hranice překročena – výborně, Eddie, jen tak dál. Chutná to tak, jak si představuju, že asi chutná náplň do zapalovače. Jako když se poprvý opijete. Nedokážu poznat, jestli je to dobrý, nebo ne, ale ona vypadá spokojeně, takže jsem na ten drink docela pyšnej. S olivou uvnitř to vypadá dost profesionálně.

„Jak že jste říkal, že se jmenujete?“

„Eddie.“

„Co kdybychom si tykali, Eddie. Já jsem Bella. Takže... pocházíš z tohoto kraje? Máš takový přízvuk...“

„No jo, bydlím kousek odsud.“ Neřeknu jí, že bydlím na vedlejší farmě, protože jsem slyšel pár hostů, jak si stěžují, že tu smrdí hnůj. I zaměstnanci kolem toho dělali vtípky, takže jsem to neřekl ani nikomu z nich, teda skoro nikomu.

Upřeně na mě hledí, jako by se snažila na něco přijít. Cítím, že se zase začínám červenat.

„Omlouvám se,“ řekne, když si uvědomí, jak na mě zírá. Odvrátí zrak a znovu sáhne po sklence.

Zvenku se ozve nějaký hlas. Zasténání. Snad to není to, co si myslím! Cítím, jak rudnu ještě víc. Ještěže je tu jen tlumený světlo. Spousta věcí v hotelu je supermoderní, ale zvukotěsnost chatek k tomu zřejmě nepatří. Další zvuk – vysoký výkřik... a pak zamručení. Proboha to snad ne! Někde docela blízko – možná dokonce jen pár metrů od nás – si někdo užívá dost hlasitý sex ve stylu PornHubu.

Nevím, jak se mám tvářit. Vtom se blondýna zasměje, což je pro mě úleva, protože to po ní můžu zopakovat a předstírat,

že nejsem podělanej strachy. Když náš smích utichne, vůbec mě nenapadá, co říct. Ji nejspíš taky ne, protože ticho se prodlužuje a je čím dál těžší vůbec něco vyslovit. Ozve se pár dalších výkřiků a rytmický bušení. Jsem ztuhlej, že se nemůžu ani pohnout. V porovnání s těmi zvuky je ticho mezi náma ještě horší.

„Nechápu, co tady vlastně dělám,“ vyhrkne najednou, jako by mluvila sama se sebou.

„Jako v tomhle pokoji?“ Tak to jsme dva, řekl bych.

„Ne... myslím v tomhle hotelu. Ten pobyt byl takový momentální nápad, chápeš?“ Vypadá tak nějak úzkostně, skoro až... vyděšeně. „A teď... no, teď když jsem tady, tak si říkám, že to možná nebyl až tak dobrý nápad –“ Odmlčí se. „Sakra, promiň. Blábolím nesmysly. Asi to bude tím martini.“ Na mě teda opile nepůsobí. Spíš vynervovaně.

Fakt nechápu, co může být špatného na tom, když si můžete dovolit tři noci v takovémhle podniku, kde řešíte jen to, jestli si zajdete k bazénu, nebo radši k moři a co si dáte k snídani. Problémy pracháčů. Ruby říká, že ze všeho dokážou udělat drama, protože když člověk nemá v životě žádný skutečný potíže, nějaký si vymyslí.

„Podle mě... vypadá to tady jako docela pěkný místo, kde člověk může strávit příjemnejch pár dnů,“ vypravím ze sebe.

„Jo,“ vydechne. „Jo, to je asi fakt. Jen kdyby –“ znovu se zarazí a usměje se. „Rozhodně jsem kapánek opilý.“ Zvedne sklenku. „Tohle pití se nezdá!“ Stejně si znovu lokne – a pořádně.

Když se na ni podívám, hledí na mě tak upřeně, že vůbec nevím, co s obličejem.

„Promiň,“ řekne. „Někoho mi připomínáš –“ zvedne ruku. „Možná tvoje ústa. To zakřivení... tady.“ Prstem mi přejíždí po okraji horního rtu. Cítím, jak mě brní kůže. Snaží se mě sbalit? Jako fakt?

Z vedlejší kabiny k nám dolehne další zasténání.

Už jsem neměl sex ani nepamatuju a i tyhle nemožný kopulační zvuky mi připadají vzrušující.

Z jejího dechu je cítit alkohol. Je sice starší, ale vypadá dobře. Navíc z ní – i z celých těchto situací – doslova srší napětí, což je taky dost sexy.

Usměje se na mě – ale docela jinak než předtím, když jsme se smáli, a já jí úsměv oplatím.

Ani nevím jak, najednou jsme k sobě o něco blíží.

Asi vím, co teď přijde, ale pořád tomu nějak nemůžu uvěřit.

A pak se to stane. Začne mě líbat. Spíš se líbáme vzájemně, protože já se rozhodně taky zapojuju. Vážně do toho chci jít? Teda ne že bych nemoh, úplně mi ztvrdnul, jenže je mi devatenáct, takže mi ztvrdne u kdečeho.

Až na to, že je tu ještě celá ta věc s nerovností pozic, která ve mně vyvolává divný pocity. Fakt se vyspím s klientkou jen proto, že jsem až moc zdvořilej, než abych řekl ne? Doteď jsem spal jen s jednou jedinou holčkou. Nebude poznat, že nemám zkušenosti? Když jsme se rozešli, Delila mi řekla, že „to většinou jen předstírala“. Trápí mě to mnohem víc, než bych si přál.

Pevně sevřu víčka a snažím se dostat Delilu z hlavy.

A pak je najednou po všem. Bella se ode mě odtáhne a já otevřu oči.

Upřeně na mě hledí, jako by byla překvapená, že tu vidí mě, a ne někoho jiného. „Do háje,“ utrousí po pár vteřinách. „Já... prosím tě, promiň. Já musím... ehm, musím do koupelny.“

Zvedne se a trochu zavravorá. Teď už mi připadá víc než jen „trošku opilá“. Když zmizí za dveřmi, všimnu si poloprázdné lahve sektu na toaletním stole.

Sedím v tom nóbl pokoji, čekám, až mi povolí erekce, a přemýšlím, co dál. „Trapas“ je slabý slovo. Pokud je ona opilá a já ne... no, to je docela průšvih. To je fakt *hodně* špatný.

Mám chuť se zdekovat. Je v koupelně, což mi dává skvělou příležitost. Jenže to se přece nehodí. Možná bych to tím ještě víc podělal. Třeba by se urazila, pak si na mě půjde stěžovat a já dostanu hned první den padáka.

Vykročím ke dveřím a nechtěně zavadím o komodu. Na podlahu spadne složka a vysype se z ní hromada papírů. Do prdele! Kleknu na zem a začnu to rychle skládat zpátky dovnitř, ale najednou se zarazím. Je to spousta článků vystřižených z časopisů a novin. Zdá se, že se všechny týkají Francesky Meadowsové, šéfky hotelu. Mraky a mraky článků. Jeden o její nedávný svatbě s architektem Owenem Dacrem. Z dalšího na mě vykoukne citát vytištěný velkými písmeny: *„Chtěla jsem pro naše hosty vytvořit místo, kde by mohli uniknout městskému shonu a najít klid. Někdo by mohl namítnout, že si to běžný člověk nemůže dovolit, ale já jsem chtěla, aby to bylo dokonalé, a dokonalost zkrátka něco stojí.“*

Hned pod tím je fotka šéfky, jak drží v náruči vymydlenýho bílýho kohouta, a přes ni je rukou napsáno slovo PÍČA. Písmena někdo vyryl tak energicky, až propiska potrhala papír.

Klika na dveřích koupelny se otáčí. Mám pocit, že jsem právě viděl něco, co jsem vidět neměl. Rychle položím tu hromadu papírů zpátky na stůl a vyběhnu z chaty dřív, než Bella vyjde z koupelny.

FRANCESCA

Konečně otvíráme! Na tuhle chvíli jsem čekala tak dlouho! V Rezidenci se to poprvé hemží hosty a já se cítím doslova *požehnaná*. Tato slova jsem si zapsala do deníku, kam si každý večer zaznamenávám své pocity, abych se ukotvila v přítomném okamžiku (žít přítomností už se mi výborně daří). Prozradím vám malé tajemství: slovo *požehnání* si teď píšu skoro každý den. Víím, že se z toho stalo instagramové klišé, ale v mém případě to opravdu platí a to je důležité. Autenticita je koneckonců to hlavní, ne?

Sedím ve svém meditačním koutku v našem bytě v horním patře hotelu a dívám se z okna. I teď večer je pořád ještě nádherně teplo. Změna klimatu je samozřejmě hrozná věc, ale člověk musí zůstat pozitivní a nelze popřít, že z obchodní stránky jde o pravé požehnání. Obloha je bez jediného mráčku, jak jsem ji snad ještě nikdy neviděla, a hvězdy září tak jasně, až mi noční nebe připomíná černý opál zasazený ve zlatém prstenu, který nosím na levé ruce. Kameny nikdy neklamou. Jsou tak důležité, že v každém z pokojů pro hosty jsem nechala umístit malý výběr kamenů, které přispívají

k větší pohodě a spokojenosti hostů. Právě takovéto prvky odlišují Rezidenci od jiných podobných podniků. Věděli jste, že černý opál napomáhá očistě těla i duše? „Ty to rozhodně nepotřebuješ,“ prohlásil můj novomanžel Owen. Kromě toho vás opál také chrání před negativní energií.

Před pár hodinami jsem nicméně měla potřebu opál využít kvůli tomu incidentu během uvítacích přípitků, kdy naši krásnou letní idylu narušila skupina místních. Nemíním věnovat energii negativním myšlenkám, ale už by se konečně mohli smířit s tím, že zkrátka prohráli. Proboha, vždyť jsme na venkově – všude kolem mají spoustu míst, kde se můžou pohybovat, aniž by museli procházet přes soukromé pozemky.

Bříšky prstů přejíždím přes hladký černý kámen. *Nádech a výdech.* Dívám se na trávníky kolem hotelu a na třpytící se moře za nimi, které se koupe ve stříbřitém měsíčním světle. Moje království.

Všechno je naprosto dokonalé, tedy až na pár drobností. První z nich je farma jménem Vyhlídka, která leží hned u silnice. Její majitel... nebudu o něm mluvit nepřekně, to nemám v povaze, ale bože můj, je to typický vesnický buran a farma působí doslova ohavně. A to ani nemluví o tom hrozném zápachu! Dobytek vypadá nešťastně a, na mou duši, doslova žadoní o lepší zacházení. Takový pohled je to poslední, co by měli naši hosté vidět chvíli předtím, než projedou branou k hotelu. Jak já bych to tam dokázala proměnit! Byl by to ten nejčistší a nejkrásnější statek v okolí: ze zaplivané vesnické farmy by se stala nádherná ukázka ekologického zemědělství. Naši hosté by se tam procházeli ve speciálních hotelem zapůjčených holínkách, účastnili by se prohlídek, krmili jehňátka z lahví a sbírali si vajíčka k snídani. To je ale zatím jen vzdušný zámek, i když mezi dědovými písemnostmi jsem narazila na zajímavé dokumenty, které naznačují, že vlastnictví velké části pozemku je přinejmenším sporné. Trochu jsem si na to téma

popovídala s právníky a něco jsem poslala na místní úřad. Jen počkejte, jak to dopadne! V zastupitelstvu mám teď pár nových přátel. Nic není nemožné – to jsem se naučila, když jsem nechala změnit trasu místní stezky.

V životě mi nakonec vždycky všechno vyjde, a to dokonce líp, než bych čekala. Vezměte si například tento hotel – sotva půl roku ode dne, kdy jsme otevřeli rezervaci, je zcela zabukovaný! Jeho otevření probíhá v duchu, v jakém máme v úmyslu i pokračovat, tedy velkolepou oslavou. Když jsem si uvědomila, že náš zahajovací víkend vychází přesně na slunovrat, připadalo mi to jako osudové znamení. Rozhodli jsme se proto uspořádat něco zážitkového – půlnoční hostinu pod širým nebem. V dnešní době nestačí hostům nabízet veškerý komfort a prvotřídní jídlo. Očekávají něco víc. Trochu toho kouzla. Něco, čeho se mohou cítit součástí, něco, o čem by mohli vyprávět, až se vrátí domů, něco, ano... co by v ostatních vzbudilo závist, ať už v rodině, mezi známými, či na sociálních sítích (ačkoli oficiálně nedoporučujeme používat během pobytu telefony – chceme, aby se naši hosté skutečně „napojili a uzemnili“). Malinko zdravé závisti však nemůže uškodit.

Taky je tu spousta místní pohanské historie, kterou chci využít – oživit staré venkovské tradice oslav různých ročních období... ovšem ve svěžím a moderním duchu. Rozhodně ale nemám v plánu nic strašidelného. Některé místní legendy jsou trochu temnější. A nechci ani nic primitivního. Takže: pohanské, ale zároveň stylové. Mám představu, že sobotní oslava proběhne venku pod hvězdnou oblohou. Předpověď na víkend naznačuje, že jsem dokázala své přání manifestovat. Vidíte? Vždycky dostanu, po čem toužím. Tohle bude báječné – cítím to!

Zavřu oči, abych plně pocítila energii měsíčního světla, které mi dopadá na tvář. Je velmi důležité zapojit všechny smysly a vědomě vnímat své okolí. Jenže právě v tu chvíli se

z dálky ozve rytmický dunivý zvuk. Křik a smích. Vychází to z pláže pod hotelem. Jsou zpátky. Nenapadlo mě, že budou mít tu drzost vniknout na cizí pozemek, jakmile bude hotel otevřený. To je *moje* pláž!

Zvednu telefon a zavolám Michelle. „Ahoj, drahoušku,“ řeknu bezstarostně. „Už je to tady zas. Můžeš to prosím vyřešit?“

„Jasná věc, Francesko. Žádný problém!“ odpoví Michelle. Je doslova dychtivá se mi zavděčit. Málem až slyším, jak se chvěje nadšením, že může prokázat své kvality. Posledních šest měsíců před otevřením mi byla každý den k ruce. Je věrná a poslušná jako cvičený ohař.

„Jsi hotový poklad,“ pochválím ji. „Ještěže tě mám. Moc díky.“

Jen co zavěším, ozve se další dunění. A bác – čirý vztek ve mně zaplane tak rychle, až se mi zatají dech.

Tohle ne, Francesko! *Náááádech*. Tohle nejsi ty. Hněv je pod tvou úroveň. Najdi v sobě světlo a vnitřní klid. *A výýýýdech*.

BELLA

Ale ne! Sakra. Co jsem čekala?

Vyjdu z koupelny. Právě jsem si několikrát opláchla obličej studenou vodou a cítím se o dost míň opilá. Dobře, pořád jsem pod parou, ale teď si navíc bolestně uvědomuju každý detail toho, co se právě odehrálo.

Chatka je prázdná, nedovřené vchodové dveře bouchají o zámek. Barman Eddie je pryč. Je to úleva, ale zároveň mě to i děsí. Copak to bylo tak hrozné, že musel utéct?

Ježíši, vždyť jsem matka! Možná bych mohla být i jeho máma!

Jen jsem prostě tady u lesa nechtěla být sama.

Chatku jsem si zarezervovala už před pár měsíci. Tak dlouho jsem se na to těšila, ale teď když jsem na místě, už mi to tak růžové nepřipadá. Nemůžu uvěřit, že jsem vážně tady. Nevím, jestli to zvládnu.

Dám si dlouhou, horkou sprchu. Pak se posadím k toaletnímu stolku a snažím se sebrat myšlenky. Mám na sobě měkký zelený hotelový župan, jenž má na kapse vyšitě slovo REZIDENCE stejným fontem, jaký je vidět na tužce s propiskou,

která je v pokoji k dispozici. Spolu se značkovou krabičkou zápalek tu leží i šalvějová ratolest na „vyčištění“ prostoru, což je docela odvážný nápad, i když zcela v duchu tohoto podniku. Také sem položili misku s krystaly vybranými na míru klienta – dost ezo, ale pořád je to stylové. Jak mi vysvětlila recepční, kameny jsou dodávány v malém samotovém váčku a se zlatým řetízkem vyrobeným jistou velmi zapálenou mladou šperkařkou a máme je prý nosit na krku po celou dobu pobytu. Zvednu jeden z nich – malý, černý, hladce vyleštěný oblázek – a převalím ho v dlani. Přiložená brožurka napovídá, že „kameny jsou nabitě pro okamžité použití a léčbu“. Napadne mě otázka, jak se asi takový kámen nabíjí. Pomyslím na svou nemocnou duši soužící se už od puberty. Nezdá se mi, že by to nějaký oblázek dokázal vyřešit.

Pohlédnu do zrcadla a zhrozím se. Svůj odraz vůbec nepoznávám. Rtěnka v tom šeru působí jako krvavá rána a oči se mi temně lesknou.

Dnešní večer je jeden velký experiment. Myslím, že jsem si ještě nikdy v životě neobjednala martini. I celá ta věc s barmanem byla úplně mimo, ale svým způsobem to dává smysl, protože tu nejsem sama za sebe, ale hraju roli. Ta osoba v zrcadle, tenhle pokoj, oblečení visící ve skříni, dokonce ani jméno na rezervaci... nic z toho není moje. Další zvláštnost tohoto hotelu: musela jsem předem poslat životopis. „Rádi bychom věděli, koho přivítáme do naší rodiny.“ Když jsem ho sepisovala, vzpomněla jsem si, jak mě ve škole bavilo tvůrčí psaní a jak jsem si vedla deníky. Byla to skoro legrace, vytvořit pomocí šatníku z půjčovny zcela novou osobnost. Žena, kterou vidím v zrcadle, pracuje ve filmové produkci. Má tolik sebevědomí, že je šťastná, když může strávit víkend sama v hotelu. A podle všeho je to také žena, která ráda svádí zaměstnance.

Podívám se na sametová křesla a vzpomenu si, jak jsme tu před chvílí seděli u skleničky. A na ten okamžik, kdy jsem si uvědomila, že Eddie čeká na můj pokyn – dokonce i proto, aby se mohl napít. Plnou sklenici držel tak rozpačitě... Všechno jsem měla pod kontrolou. Takhle se nejspíš cítí muži, uvědomila jsem si. Starší muži, bohatí muži. Byl to dost zvláštní pocit. Nezvyklý. Nebezpečný. Eddie navíc působí jako milý kluk. Má v sobě nevinnost, dobrotu. Takoví se už nevyrábějí. Nebo jsem si aspoň doteď myslela, že ne. Kdysi jsem znala kluka jako on, se stejným nedostatkem drзости.

Popadnu ubrousek a otřu si rtěnku. Nikdy si nemaluju rty na červeno ani nenosím tolik make-upu a ta žena v zrcadle je mi tak cizí, až mě to děsí. Když ubrousek odložím, všimnu si, že mi na tváři pod spodním rtem zůstala šmouha rudé barvy. Vypadám jako zlá sukuba, která se omlazuje pitím krve mladých barmanů. Taky opile a o několik let starší.

Složím si hlavu do dlaní, zklidním dech a pokouším se přemýšlet.

Co tady ksakru dělám?

Ohlédnu se k toaletnímu stolku a spatřím všechny výstřižky, chaoticky naskládané na hromádce. Takže Eddie je viděl. Snažím se představit si, jak mu to asi muselo připadat divné. Možná si jen řekl, že si pečlivě prověřuju hotel, kde se chci ubytovat... Ale předpokládám, že obrázek s nápisem PÍČA tuto možnost poněkud zpochybňuje.

Fotografie Francesky Meadowsové je vystřižená z článku v Harper's Bazaar. Vlasy sčesané do jemných prerafaelitských vln se jí rozlévaly po lesklých holých ramenou. Na první pohled se zdá, že je úplně nahá, ale fotka je oříznutá pod lokty a její trup zakrývá bílý kohout, kterého chová v náručí. Peří ptáka je stejně lesklé jako její vlasy a jeho hřebínek stejně jahodově červený jako její rty. Titulek článku hlásá: Představujeme vám zámeckou paní vašeho nového venkovského ráje.

Někdo mi to poslal. To je právě ta záhada, kvůli které v noci nespím a přemýšlím: kdo? Proč?

Vzpomínám si, jak ten dopis dopadl na rohožku. Zvedla jsem ho, zatímco jsem žvýkala toust. Otevřela jsem obálku, vytáhla z ní článek...

Za tu dobu už ho znám skoro nazpaměť.

„Mám na to místo spoustu pěkných vzpomínek...”

„Idylické letní večery...”

„Skvělá zábava. Půlnoční hostiny a večírky v domku na stromě.

Ráda bych vytvořila dospělou verzi onoho dětského ráje.“

Vzpomínám si na to zvláštní šumění v uších.

Pak jsem se rozkašlala, když mi sousto uvízlo v krku. Chvilí jsem si myslela, že se snad pozvracím.

„Rezervace budou otevřené už za pár dní,“ oznamoval článek.

Moje dcera Grace, která spala o patro výš, se tehdy probudila a rozplakala se.

Sakra! Uvědomím si, že jsem zapomněla zavolat domů, jestli uspávání proběhlo v pohodě. Je teď s mámou, zatímco já jsem tady na „služební cestě“. Na „teambuildingu“. Protože recepční v kancelářích realitních makléřů se podobných akcí samozřejmě účastní. Přesně takové místo hledají naši klienti, kteří mají zájem o koupi druhého domova někde na venkově. Rozhodně ne moje maličkost.

Co by tomu řekla máma, kdyby věděla, kde jsem?

Vůbec bych tady být neměla, ani dělat to, co tu dělám.

Rozhodně bych se tu neměla promenádovat a opilecky se vrhat na barmany. Neměla bych dělat nic, co by mě odvedlo víc než pár metrů od toho teplého, buclatého tělíčka, od těch malých, chápavých, překvapivě silných rukou, od těch vážných tmavých očí, které jako by mi hleděly do duše s jakousi prastarou moudrostí a ptaly se: *kdo jsi?*

Tohle místo není nic pro mě. Mám tu takový zvláštní pocit. Jako bych si hrála na záškoláka svého vlastního života.

Ne, opravím se. Jsem tu správně. Je to nutné. Svým způsobem to dělám pro ni, pro svou malou bezbrannou dcerku. Co jí ze sebe předám? Kým pro ni chci být?

Ale měla bych být upřímná – dělám to i pro sebe.

O střechu opět zaškrábou větve stromů. Vidím je okny, jak se natahují proti sklu. Zvednu se a zatáhnou závěsy, ale necítím se pak o nic líp.

Znovu se mi v mysli vynořují otázky, které si kladu od chvíle, kdy jsem poprvé četla o otevření Rezidence. Kdo mi ten článek poslal? A *proč*? A co je ze všeho nejdůležitější: co ten člověk ví?

DEN PO SLUNOVRATU

Rybáři obrátili loď a připluli blíž, aby si lépe prohlédli trosky budovy, z níž se dál a dál valil kouř, jak prohořívala až do základů: obrovská černá kostra dřepící nad útesy.

Jeden z mužů se zamračí a přejde k přídi. Zastíní si oči a ukáže na něco kousek dál podél pobřeží. „Co je to? Táhle dole. Vidíš to?“

„Kde?“

„U paty útesu. Pod tou farmou. Vypadá to jako...“ Zarazí se, jako by to nechtěl říct dřív, než si bude jistý.

„A do prdele,“ utrousí polohlasem jeho parták.

Není to poprvé, kdy našli nějaké tělo. Na moři spatříte všechno možné, co zachytí síť nebo co vyplave na hladinu. Ale tohle je jiné. Už jen kvůli té krvi. Utopenec na sobě nikdy nemá krev. A při vylovení už mrtvola sotva vypadá jako člověk – z lidské bytosti se stane ubohé nafouklé stvoření, proměněné slanou vodou v cosi jiného a zvláštního.

Po malých kouscích se teď na pláži postupně odhaluje celý obraz hrůzy. Natažená, zakrvácená ruka, jejíž prsty jsou v ranním světle bledé jako vápenec. Končetiny trčící v nepřírovnalých úhlech. Vlasy lesknoucí se v prvních paprscích slunce.

Zbytek hlavy – ne, je to až příliš hrozné, než aby na to člověk dokázal hledět déle než pár vteřin. Pádem z té výšky z obličeje nic nezůstalo. Vůbec nic.

VEČER SLAVNOSTNÍHO OTEVŘENÍ

FRANCESCA

Na měsícem ozářený a rosou zvlhlý trávník vkročím bosky, abych se lépe spojila se zemí. Stále slyším plechové kvílení hudby z pláže a bzučení reproduktorů. Zavírám oči a odpoutávám se od veškerého rušení. Michelle už se o to postará.

Ještě než začne víkend, musím vykonat jednu drobnost. Další druh uzavření minulosti. Očista. Rychle se rozhlédnu, abych se ujistila, že se nikdo nedívá.

V ruce držím urnu s popelem svého dědečka. Původně si přál být rozptýlen vedle oranžerie, kde byl pohřben jeho starý labrador Kipling, ale nechtěla jsem riskovat nějaké strašidelné vibrace vedle našeho nového léčebného centra. Jistě by to pochopil, byl to nanejvýš pragmatický člověk.

Babička zemřela dřív než on a ukázalo se, že tohle místo ve skutečnosti patřilo jí. Svěřila mi ten majetek do opatrování. Mám podezření, že šlo o jistou formu odplaty pro dědu za jeho četné nešvary, pro matku za to, že sem v dospělosti

sotva vkročila, a pro mé starší bratry za to, že neprojevovali sebemenší zájem. Ve mně oproti tomu zřejmě viděla osobu, která si tohle dědictví zaslouží.

Kdyby věděla, že jsem tady otevřela hotel, nejspíš by nad tím pozvedla své dokonale upravené obočí, ale člověk musí jít s dobou. Kromě toho si hosty pečlivě vybíráme. Je to ten správný typ lidí. Proto jim ráda říkám „naše rodina“.

Zvednu víko urny. Ladnými, rozmáchlými pohyby rozhazuju dědovy pozemské ostatky do teplého vánku, který je odnáší nad útesy a do moře.

Tak. Hotovo. O další zátěž méně.

Jednou z prvních věcí, které jsem udělala poté, co drahý dědeček konečně odešel, bylo, že jsem se zbavila jeho lesní pracovny. Postihl ho v ní smrtelný infarkt, takže mi s tím místem zůstaly spojené nepříjemné asociace. Už před smrtí se však choval trochu podivínsky. Trávil tam veškerý čas v domnění, že stále vykonává důležitou vládní práci. Zdálo se mi to docela neškodné a samozřejmě by nebylo správné, kdybych toho starého chudáka šoupla do domova důchodců, hned jak jsem to místo zdělila, i když jsem v té době už podala žádost o stavební povolení a podobně.

Ten den, kdy jsem ho zajela naposledy navštívit (a kromě toho také ve městě předat velmi speciální lahev whisky jednomu svému novému příteli z místního zastupitelstva), se děda choval dost zvláštně. „Musíš se chovat tak, aby byli ptáci spokojeni,“ říkal pořád dokola jako posedlý. „Snaž se je nerozhněvat.“ Neustále to opakoval. Taková škoda, kdysi mu to myslelo skvěle.

„Dobře, dědo,“ odpověděla jsem tehdy. Chudáček starý. Očividně se trochu zbláznil a začal věřit těm místním povídkám.

Pak se ale v posteli prudce posadil a chytil mě za zápěstí tak silně, až to zabořilo. „Nesmíš ptáky rozčítit! Rozumíš?“

„Ach bože, Arthure,“ posteskla si jeho ošetřovatelka, když se vrátila z vedlejší místnosti, „už zase ti ptáci?“

Odhodím do větru poslední hrstku popela a zkontroluju, zda je nádoba prázdná. Znovu se ohlédnu, jestli můj tajný půlnoční rituál neměl nějaké svědky. A je to. Mám pocit, že to proběhlo důstojně a jaksepatří. Podařilo se mi udělat tlustou čáru za tím, co už je pryč.

Nechat minulost minulostí mi nikdy nečinilo problém.

EDDIE

„Á, Eddie, tady jsi!“ překvapí mě Michelle. Jsem zpátky za barem a snažím se nevypadat k smrti vyděšeně. Michelle má ve zvyku zničehonic se zjevit, jako by se vás snažila nachytat, jak se flákáte.

Kradmo se jí podívám do tváře. Vypadá, že ji něco naštvalo. Čekám, až mi oznámí, že ví, co jsem právě provedl, a že mám padáka – hned první den! Ona si ale jen povzdechne a řekne: „Právě mi volal jeden pár – prosili mě, abych je přestěhovala z lesní chatky do jednoho z domků s výhledem na moře. Samozřejmě žádný volnej nemáme, to je snad na první pohled jasné, ne? Co si myslí, že jsme? Nějaký podělaný Travelodge? Sakra, vždyť probíhá slavnostní otevření! Málem jsem jim řekla, že jestli chtěli něco lepšího, tak neměli škudlit!“

Michelle je pořád samé „my“. Úplně propadla té vlně „jsme tu všichni jedna rodina“. Předpokládám, že ona má dovoleno takhle mluvit o hostech a nadávat na ně, ale kdybych něco takovýho řekl já, na hodinu by mě vyhodili. I se slevou za dosud probíhající stavební práce stojí lesní chatky stovky liber za noc. Nevím, kolik bere Michelle – určitě víc než já, i když

asi ne o moc, ale řekl bych, že práce v takovém podniku vám trochu zkazí představu o tom, co je normální.

Dojde ke mně za bar a já ucítím tak silnej závan jejího parfému, že musím o krok ustoupit. Žádá se po nás, abychom používali voňavky, který jsou v hotelu k dostání, protože je to „velmi důležité pro vytvoření atmosféry“. Odhaduju, že Michelle to na sebe nastříkala, aby ukázala, jak je loajální. Chvilí se přehrabuje v ledničce, pak vytáhne lahev bílýho a nalije ho do sklenice tak, že je plná skoro až po okraj.

„Tak jak to zvládáš, Eddie? Jde to?“ zeptá se.

„Ale jo,“ odpovím opatrně. Během školení jsem si všiml, že Michelle se občas chová jako vaše nejlepší kámoška a jindy zase, jako by byla královna vesmíru a vy jen něco, co se jí zachytilo na podrážce. Není snadný se v tom orientovat a člověk udělá nejlíp, když hraje na jistotu.

Pořádně si přihne a půlka obsahu sklenice zmizí na jeden zátah. Svírá ji tak křečovitě, až mám strach, že sklo praskne. Připadá mi, že tahle práce ji dost stresuje. Nehodlám jí připomínat, že je tu autem. Dělá to tak většina zaměstnanců. V tomhle koutě Dorsetu to chodí trochu jinak – jsou tu jen okresky a místní si klidně před cestou dají skleničku tak jako v sedmdesátkách.

„Proč najednou chtějí jinam?“ zeptám se.

„Cože?“ nechápavě se na mě podívá přes okraj sklenky.

„Ti hosti. Proč se chtějí stěhovat z lesní chatky?“

„Jo tak. No, prý že jim nevyhovuje ta –“ prsty naznačí gesto uvozovek „– atmosféra. Že jsou moc blízko k lesu a že prý se odtamtud ozývají divný zvuky, vidí tam světýlka a tak podobně,“ protočí panenky. „Nevím, jestli to bylo předtím, nebo potom, co vypili bezplatnou lahvinku sektu. Víš, jak to myslím?“

Nemám jim to za zlý, ale Michelle to říkat nebudu. Máma mě vždycky varovala, ať po tmě nechodím do lesa. „Je to tam

nebezpečný," říkala. „Nevíš, kdo se tam potlouká.“ Vždycky jsem měl za to, že co se stala ta věc s bráchou, začala být trochu paranoidní. Místní však takovejším věcem věří. Sám na sobě pozoruju, že se v poslední době vracím k tomu, co jsem dělal, když jsem byl malej – večer důkladně zatahuju závěsy, aby mezi nima nebyla ani škvírka. Jinak bych měl pocit (vím, že to zní hloupě), že mě les pozoruje.

„Nemáš už padla?“ Michelle se podívá na hodinky.

„Jo. Směna mi skončila o půlnoci.“

„No... dole na pláži je zas nějaká mládež.“ Vyslovuje „mládež“, jako by jí bylo snad osmdesát, ale myslím, že je jí tak kolem pětatřiceti. „Volala mi kvůli tomu Francesca. Teď, když tu máme hosty, jí to hrozně vadí.“

Způsob, jakým vyslovuje Francesčino jméno, zní, jako by z ní byla celá pryč. Ruby si myslí, že je do naší šéfký trochu zamilovaná. „Něco na tom bude, i když pochybuju, že si Francesca vůbec pamatuje její jméno,“ poznamenala Ruby. To se ale plete – šéfka si pamatuje jména všech lidí, co pro ni pracují. Vypadá sice, že mezi náma vždycky jen tak proletí plná úsměvů, ale osobně si myslím, že jí nic neunikne.

„Takže, Eddie,“ Michelle se vrátí zpátky ke svému tvrdému šéfovskému tónu, „co kdybys tam zašel a promluvil s nima?“ Michelle je dost malý postavy, ale člověk nemá chuť si to s ní rozházet. Dokáže být pěkně ostrá a taky tak vypadá – bílá košile se špičatým límcem, přísně zastřižený blond mikádo, boty do špičky.

„No... já nevím –“

„Chceš přece dělat barmana, ne?“ usměje se. Když se usmívá, jde z ní ještě větší strach. „Řeknu ti to na rovinu: když něco takovýho uděláš, Francesca si to bude pamatovat.“ Ukazovákem si párkrát ťukne na spánek. „Přemýšlej o tom, Eddie!“ Prohlídne si mě od hlavy k patě. „Jsi velkej kluk a já ti věřím. Vybrala jsem tě hlavně proto, že znáš místní kraj víc

než většina ostatních, nemám pravdu?“ Dívá se na mě tak dlouho, dokud nesklopím zrak. Ví, že jsem v žádosti o práci zfalšoval svou adresu? Že ve skutečnosti bydlím hned vedle na Vyhlídce? Nepřekvapilo by mě, kdyby si to nějak zjistila. A nepřekvapilo by mě, ani kdyby to použila proti mně, pokud bych jí nešel na ruku.

„No –“

„Výborně,“ zakončí debatu, přestože jsem na nic nekývl. „Někdy musíme jako zaměstnanci jít za rámec svých povinností a dělat věci, které nám nejsou příjemné. To jistě chápeš.“

Vyjedu na kole z přístřešku za hlavní budovou a nechám ho stát u brány na okraji útesu. Měsíc je skoro v úplňku a Obrova ruka je osvětlená tak, že vypadá jako stříbrný prsty, co se natahují z černý vody. O kus dál za nima se v temném moři rýsují světla ostrova Wight. Hvězdy dneska svítí jasně. Brácha se ve hvězdách vyznal. Je to jedna z posledních vzpomínek, která mi na něj zbyla. „Támhleto je Velkej medvěd,“ povídal. „To jsem já. A támhle vedle jsi ty – Malej medvěd.“ Víím, že kdybych je teď na nebi hledal, našel bych je, ale většinou se snažím na hvězdy nedívat.

U moře někdo pokřikuje. Vůbec se mi do toho nechce. Jenže nechci ani odmítnout Michelle, a tak vytukám kód na zámku brány, která vede na pláž. Po souši se k moři dostanete jedinež tudy, přes trávník před hotelem, takže ty lidi museli přijet lodí. Jo, vidím nafukovací člun vytažené na písek. Uprostřed pláže si udělali velkej táborák a kolem něj sedí spousta postav s kapucema, před kterýma ve tmě svítí malý oranžový tečky zapálenejch bluntů. Z reproduktoru hraje Stormzy. Zhluboka se nadechnu a vydám se po schodech dolů.

Když jsem na písku, zavolám na ně: „Hej, vy tam!“ Ne nějak hlasitě. Co jim mám říct? Je jich tam asi dvacet a já jsem sám. A tohle už není soukromej pozemek, můžou si sem

chodit, jak chtějí. Problém je spíš ta muzika. Tak by to aspoň řekla Michelle. Jenže pochybuju, že mi tahle „mládež“ odpoví: „Jo, jasně, Eddie, naše chyba. Tohle jsme fakt přepískli. Máš recht, ztlumíme to.“

Pořád ještě se můžu vrátit. Stojím ve tmě, myslím, že si mě nikdo z nich nevšiml. Mohl bych Michelle říct, že jsem to zkusil –

Najednou přijde rána, ani nevím odkud. Ležím s vyraženým dechem na zemi, v puse i v nosu mám písek a bolí mě žebra. Asi budou zlomený.

FRANCESCA

Energeticky očištěná se vracím zpátky do bytu. Miláček Owen už se vrátil z posilovny – často cvičí pozdě večer, aby se mu líp spalo.

„Tak jak to dneska proběhlo?“ zeptá se. Je typem muže, který toho moc nenamluví a vyjadřuje se prostřednictvím svých výtvorů (všechny architektonické inovace v hotelu jsou jeho práce).

„Á, bylo to doslova *kouzelné*,“ odpovím. Není důvod vnášet sem negativní energii hovorem o té nepříjemné skupince, která nám narušila akci. „Pojď za mnou, ty můj krasavče, ať si tě můžu prohlídnout.“ Vezmu jeho tvář do dlaní, pohlédnu na tmavé linie jeho obočí a vlasů, ostře řezaný nos, vysoké lícní kosti. Krásné věci a krásní lidé mě vždycky přitahovali. Owen je navíc tak trochu zraněná duše. Když byl v pubertě, opustila ho matka. Z toho, co mi řekl, jsem pochopila, že byla blázen. Omlouvám se: *měla psychické problémy*. Přála bych si, aby byl Owen sdílnější. Ráda bych mu pomohla se uzdravit. Kromě toho vím, jaké to je vyrůstat bez matky: je opravdu zázrak, že jsem vyrostla v osobu s natolik rozvinutou emoční inteligencí.

Lhala bych ale, kdybych tvrdila, že mě jeho temná stránka nelákala. Všimla jsem si toho při naší první schůzce v londýnském klubu, kde jsme diskutovali o mé vizi ohledně Rezidence. Viděla jsem, jak se za ním ostatní otáčejí přitahováni jeho magnetismem, jeho přítomností. Tím dojmem tajemství. Zahlédla jsem nás dva ve velkém zrcadle a nešlo nevidět, jak nám to spolu úžasně sluší. Jeho temnota k mému světlu. Skvělá kombinace.

„Takže,“ řekla jsem tehdy nad sklenkou perlivého čaje, „co vás na tom projektu láká?“

Před odpovědí se zamyslel. Věty mého miláčka jsou konstruovány stejně precizně a úsporně jako jeho architektonické návrhy. „Když mi zavolali z vaší kanceláře,“ začal, „nejdřív jsem to chtěl odmítnout. V Anglii jsem už léta nepracoval. Ale nedokázal jsem to pustit z hlavy.“ Intuitivně jsem za jeho zábranami vycítila spoustu věcí včetně duševní bolesti. A taky něco, co mi tak docela nedávalo smysl.

„Volali vám z mé kanceláře?“ podivila jsem se. Muselo jít o nějaké nedorozumění, od nás ho určitě nikdo nekontaktoval. To on navázal spojení, když nám poslal svůj návrh. Ale nepřikládala jsem tomu velkou váhu. Cítila jsem, že ruka osudu pracuje. Kromě toho když mi vyprávěl o svých plánech, málem jsem se vznášela nadšením z jeho velkolepé vize. Sdílel mé ambice, přesně věděl, co si to místo žádá. Připadalo mi, že nám tohle profesionální partnerství – tehdy ještě o nic víc nešlo – bylo souzeno.

Vzali jsme se teprve před pár měsíci po dosti překotných námluvách. Toho pravého člověka prostě pozná, co si budeme povídat.

„Nepůjdeme si lehnout?“ zeptám se a nechám si sklouznout luxusní hedvábný župánek z ramen. Každý den se natírám mandlovým olejem s rozmarýnem. Víím, že v tlumeném světle vypadá moje pleť jako satén.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Půlnoční hostina.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.